

OEMOTSTÄNDLIG, a. 2. Som ej kan emotstås. *O. makt.* — *Oemotståndlighet*, f. 3. — *Oemotståndligen* eller *Oemotståndligt*, adv.

OEMOTSÄGLIG, a. 2. Se *Obestridlig*.

OENIG, a. 2. Ej enig; i tvist, i strid. *De äro o-a i den frågan.* — *Syn.* Oense, Osams, Disharmonisk.

OENIGHET, f. 3. Brist på enighet. *Lefva i o. med hvarandra. Stifta o.* — *Syn.* Osämja, Missämja, Tvist, Split, Strid, Missällighet, Disharmoni. — *Ss.* *O-sstiftare.*

OENIGHETSFRÖ, n. 4. (fig.) Orsak till oenighet.

OENIGT, adv. I oenighet. *Lefva o.* — *Syn.* Oense, Osams.

OENSE ell. **OENS**, a. oböjl. o. adv. Se *Oenig* och *Oenigt*. *De äro o. Göra o. Lefva o.*

OERFAREN, a. 2. neutr. — *et.* Som saknar erfarenhet. *En o. yngling, ungdom.* — *Syn.* Oförfaren.

OERFARENHET, f. 3. Brist på erfarenhet. — *Syn.* Oförfarenhet.

OERHÖRD, a. 2. (t. *unerhört*) 1) Som man ej hört talas om. *Det är o-t i historiens annaler.* — 2) Utomordentligt stor. *En o. skandal, mängd. Ett o-t brott.*

OERHÖRDT, adv. I högsta måtto. *O. stor.* — *Syn.* Se *Mycket*, adv.

OERSÄTTLIG, a. 2. Som ej kan ersättas. *O. förlust.* — *Oersättlighet*, f. 3. — *Oersättligen* ell. *Oersättligt*, adv.

OFALL, n. 3. Olycksfall, missöde. — *Syn.* Se *Olycka*.

OFANTLIG, ofäntligg, a. 2. Oförmligt eller omåttligt stor. *En o. kropp, massa. O. hop, mängd, vidd.* — *Syn.* Ofatt, Obäklig, Oerhörd. Se f. ö. *Stor.* — *Ofantlighet*, f. 3.

Anm. *Ihre* anser detta ord vara utbildadt af *Ofatt*. Enligt *Spegel* härleder det sig af gamla ordet *Fansun* (fr. *Façon*), skapnad, mönster; skulle således i båda fallen egentligen betyda *Oskaplig*.

OFANTLIGEN eller **OFANTLIGT**, adv. I högsta måtto, utomordentligt. *O. stor.* — *Syn.* Ofatt, Obäkligt, Oerhörd. Se f. ö. *Mycket*.

OFASONLIG, a. 2. (fam.) Utan fason, utan form och skick. — *Ofasonlighet*, f. 3.

OFATT, a. 1. (af *Fatt*) Oskapligt stor. — *Syn.* Se *Ofantlig* och *Stor*.

OFATT, adv. (fam.) I högsta grad, utomordentligt. *O. stor.* — *Syn.* Se *Mycket*.

OFATTLIG, a. 2. Se *Obegriplig*. — *Ofattlighet*, f. 3. — *Ofattligt*, adv.

OFEG, ofég, a. 2. Se *Oförskräckt*. — *Ofeghet*, f. 3.

OFELBAR, ofelbar, a. 2. 1) Som ej kan fela, ur stånd att fela. *Ingen menniska är o. Påfven antages af katolikerna för att vara o.* — *Syn.* Infällibel. — 2) Som ej förfelar sin verkan, otvifvelaktigt pålitlig eller verksam; som ej utelämnar. *Ett o-t medel. O. visshet. O. verkan.* — *Syn.* Säker.

OFELBARHET, f. 3. Egenskapen att vara ofelbar (i ordets begge bem.). — *Syn.* Infällibilitet; Säkerhet.

OFELBARLIGEN ell. **OFELBART**, adv. På ett ofelbart sätt. *O. viss.* — *Syn.* Säkert, Otvifvelaktigt, Pålitligt.

OFFENSIV, affännsiv, a. 2. Angripande. *O-t krig*, anfällskrig. *O. allians*, anfällsförbund. — *Motsats:* Defensiv. — *S. m.* Anfall. Brukas en-

dast i best. form, t. ex.: *Ställa sig på o-en*, bereda sig till anfall. [— if.]

OFFENSIVT, affännsivt, adv. Anfallsvis. [— if.]

OFFENTLIG, affäntligg, a. 2. (t. *öffentlich*, af *offen*, öppen) 1) Som sker öppet, inför allmänheten. *O-a lustbarheter. O. tacksägelse.* — 2) Ett helt folk eller allmänheten tillhörig, angående; för allmänheten tillgänglig. *O-a ställen, platser, hus, byggnader, skolor.* — *Syn.* Allmän.

OFFENTLIGHET, f. 3. 1) Egenskapen att vara offentlig. *Aktens, ställets o.* — 2) Allmän kännedom. *Gifva o. åt en händelse, ett faktum, göra allmänt bekant.*

OFFENTLIGEN ell. **OFFENTLIGT**, adv. I det allmänna, inför allmänheten, för alla. *Låta se sig, visa sig o. Det skedde o. inför all folket. Göra o. bekant.*

OFFER, åffer, n. 5. (t. *Opfer*) 1) Se *Offring*. *Anställa o. åt gudarna.* — 2) Allt, hvad man framgår som gåfva åt såsom gudomligheter dyrkade väsenden, för att betyga dem sin vördnad eller tacksamhet, vinna deras gunst eller blicka deras vrede. *Frambära, lägga sutt o. på altaret.* (Fig. talesätt) *Vår herre förser väl offret*, sörjer väl för anskaffandet af hvad som behöfs. Se f. ö. *Mennisko-, Bränn-, Tackoffer, m. fl.* — 3) (hos katolikerna) Ceremoni vid messan, då presten, vänd åt folket, framhåller patenen till kyssning och emottager de troges gåfvor. *Jfr. Messoffer.* — 4) (i åtskilliga landsorter) Vissa till presten eller kyrkobetjeningen, vid vissa tillfällen, af församlingen sammankjutna gåfvor, hvilka äro att betrakta som ordinarie inkomster. — 5) (fig.) a) Allt hvad som gifves åt någon, för att visa sin vördnad, sin tillgifvenhet eller sitt nit. I denna mening säges vanligen *Gärd.* — b) Se *Uppoffring*. *Göra ett o. af, se Uppoffra.* — c) Den, som bringas i förderfvet eller måste lida för en annan, eller som lider till följe af egna begär, dårskaper, eller äfven till följe af sin dygd. *Han blef ett o. för partihatet. Ett o. för smädelsen. Han är ett varnande o. för sina begär. Sten Sture blef ett o. för sitt ädelmod.*

OFFERALTAR, åfferålltar, n. 3. ell. **OFFERALTARE**, n. 4. Altare, som var bestämdt till offering åt någon gudomlighet.

OFFERBILA, f. 4. Bila, hvarmed offerdjuren slagtades.

OFFERBLOD, n. sing. Blodet af slagtrade offerdjur eller ofrade menniskor.

OFFERBRÖD, n. 3. Bröd, som frambräts till offer åt gudomen.

OFFERBÄCKEN, n. 3. Bäckan, hvarest offer insamlas.

OFFERBÄGARE, m. 3. Bägare, hvarur offerades vin m. m. åt gudarna.

OFFERBÖN, f. 3. Bön, som gjordes vid offering.

OFFERDAG, m. 2. Dag, då offer anställdes. **OFFERDJUR**, n. 3. Djur, som slagtades till offer åt gudomen.

OFFERDÖD, m. sing. *Christi o.*, dess död till en försoning för verdens synde.

OFFERERA, åfferera, v. a. 1. (lat. *Offerre*) Erbjudas, tillbudas.

OFFERFAT, n. 3. Fat, hvarpå köttet och inellvorna af slagtrade offerdjur lades.

OFFERFEST, m. 3. Fest, hvarvid offerades åt gudarna.

OFFERHUS, n. 3. Särskilt hus, der offering skedde.